

מסורת הש"ס עם הוספות

א [לעיל ז:יז, ב] מכוח י. הוריות יג: ג [ע' חוספות לעיל ט. ד"ה כאן נמגילה], ד' לעיל ח: ה' ר"ה כו: ו' [ר"ה שס ע"ש מזר ג.], ז' ע"י שביעית פ"ט מ"א יומא יח ע"ב.

הגהות הב"ח

א רש"י ד"ה עילמית לשון עילס הס"ד ואח"כ מה"ד לוקמה בכל לע"ז ומתניתין וכו' וקראה: **ב** [ב] תוספות ד"ה דל"ד וכו' עקב אל ואף על גב דהכי נמי כתיב ויקרא שמו ה' נסי:

גליון הש"ס

גמרא שכחום וחזר וסדרום. לעיל דף ג ע"א סוכה ק"ז מד ע"א: **שם מכאן ואילך** **אסור** **פספס.** עיין לקמן דף כה ע"א:

ליקומי רש"י

ויברכב. [ת"כ סוטה לו] זכרנו כהניס ינרנך יאר יא. וירד. מעל המנח [ויקרא ט, כב]. ושמז את שמי. ינרכוס נסס המפורט [ספרי]. ואני אברכב. לישראל ואסכים עם כההניס. ד"ה ולמי אברכס לכהניס [במדבר ו, כז]. הירספר. כל שצמו לו. כי אדבר. כי נזכר זו ונגזרמו. **אם** אמר איש. לספרס כולס. כי יב"ע. ממקומו [איוב לו, כ]. דף דומיה תה"ה. השמיקה מהלה לך לפי שאין קץ לשנפך והמנהג נשנה לינו אלא גורע [תהלים סה, ב]. **במערבא.** נאנך ישראל [שבת סה:]. נזכרים. נקריאת המגילה [אסתר ט, כח]. **אשורית.** לשון הקודש [לעיל ח:]. **למזבח קרא** **ל"ה יעקב א.** לא שהמונח קריי אלהי ישראל אלא על שם שהיה הקדוש ברוך הוא עמו והנילו קרא שם המונח על שם הנס להיות שצמו של מקוס נזכר נקריאת השס כלומר מי שהוא אל הוא הקב"ה הוא לאלהים לי ששמי ישראל וכן מנינו נמשה [שמות ז' טו] ויקרא שמו ה' נסי לא שהמונח קריי ה' אלא על שם הנס קרא שם המונח להזכיר שצמו של הקב"ה ה' הוא נסי [בראשית לג, כ ע"ש ובמהרש"א ח"א]. **אף ספרים.** מורה נבואיס ומזויס. **לא התיירו.** להס לשון אחר חוץ מלשון הקודש [לעיל שם]. **ככתבם.** שמהל המגילה כמנהג כתב אשורית [אסתר שם, כז]. **פסקי.** לפרקיס שאינן נכנסין יחד. **מאי חלוגלות.** שטינו נפרק קמא דיומא [יט]. כל שצעת הימים לא

היה אוכל השוס והחלוגלות. **פרפחיני.** ירק שקורין עורקל"י [ר"ה כז:]. **פ"פ"ה.** חפשה היה חוזר עליה לדקדק נה כמו כנולר על סלסלות [ירמיה ו] החוזר והולך נכנס ומשיז ידו לנפש את העוללות ונלשון חכמים מפלסל נשערו [משלי ד, ח]. חפוש והפך ננטמוניס של מורה [ר"ה שם]. **במזייה.** נשערו [ב"מ פד:]. **יהבך.** משלך [תהלים נה, כג]. **מייצא.** סותר ערפי [בבבוב]. ישמעאל [שבת פב:]. **וקא דרינא טונא.** נושא משוי [ר"ה שם]. **וטאטאיתיה.** לשון כיצוד אשקוני"ר נלע"ז [ישעיה יד, כג].

תורה אור השלם

א אחר ישובו בני ישראל ובקשו את יי אלהיהם ואת דוד מלכם ופקדו יי אל יי ואל טובוב באתריית הימים: [הושע ג, ח] **ב** והביאותים אל הר קדשי ושמהתים בבית תפלתי עולתיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי פי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים: [ישעיה נג, יז] **ג** זבח תודה יכבדגני ושם דוד ארצונו בישע אלהים: [תהלים כג] **ד** וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם ויגיד מעשת החפצות והעלה והשלמים: [ויקרא כב] **ה** וישמו את שמי על בני ישראל ואני אברכבם: [במדבר כז, ו] **ו** יי עז לעמו ותן יי יברך את עמו בשלום: [תהלים כט, יא] **ז** מי ימלל גבורות יי ישמיע כל תהלתו: [תהלים קז, ב] **ח** ה'ספר לו כי אדבר אם אמר איש פי יבלע: [איוב לג, כ] **ט** לך דמיה תהלה אלהים בציון וליך ישלם נדר: [תהלים סה, ב] **י** והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך ה'יהודים וזכרם לא יסוף מן העם: [אסתר ט, כח] **כ** ויאמר יי אל משה כתב זאת זכרון בספר ושם באנו יהושע פי מוח אמתה את זכר עמלק מתחת השמים: [שמות יד, ז] **ז** ובור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים: [דברים כה, יז] **ט** ותה בנהיג יי אלהיך לך מכל איביך מסביב פארץ אשר יי אלהיך נתן לך תהלה לרשתה תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשפחה: [דברים כה, יט] **ג** ויבב שם מןבנ ויקרא לו אל אלהי ישראל: [בראשית לג, כ] **ס** קימו וקבלו ה'יהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנפלים עליהם ולא יעברו להיות עושים את שגני הימים האלה ככתבם וכוונתם בכל שנה ושנה: [אסתר ט, כז] **ט** ויכתב בשם המלך אחשורוש ויחתם בטבעת המלך וישלח ספרים ביד הרצים בפסוסים רכבי הרקש האחשתרנים בני הרמכים: [אסתר ה, יז] **פ** סלסלה ותרוממך תכפדה פי תחבקנה: [משלי ה, ח] **צ** השלך על יי יהבך והוא יכפדה לא יתן לעולם מוט לצדיק: [תהלים נה, כג] **ק** ושמתיה למורש קדר ואנמי מים וטאטאיתיה במטאטא השמר ואם יי צבאות: [ישעיה יד, כג]

הקורא למפרע פרק שני מגילה

יח.

אחר ישובו בני ישראל. אחר שיצונו לצית המקדש ונצקשו הקצ"ה ואת דוד מלכם: זובח תודה. אחר זצמיה תן הודלה: וירד מעשות הסטלת והעולה וגו': **חדא מילתא** היא. אף הודלה עצודה של מקוס הוא: **אסור פספר.** נקציעות נצרכה^[א]: **למי שיכול.** ואין מי שיכול לספר את כולו לפיכך אין נראה לספר מדעתו אלא את מה שתקנו חכמים: **היוספר** לו כי אדבר. הכי דריש ליה היסופר שצמו כולו כי ארצה לו דצרי שצח אס אמר^[א] לעשות כך כי יצולע: **סמא דבולא** משתוקא. מצמר כל הסממנין היא השמיקה שלא להרצות דצריס

א אחר ישובו בני ישראל ובקשו את ה' אלהיהם ואת דוד מלכם וכיון שבא דוד באתה תפלה שנאמר ''והביאותים אל הר קדשי ושמהתים בבית תפלתי וכיון שבאת תפלה באת עבודה שנאמר''^[א] **עולותיהם** וזבחייהם לרצון על מזבחי וכיון שבאת עבודה באתה תודה^[א] **שנאמר** ''זובח תודה יכבדגני ומה ראו לומר ברכת כהנים אחר הודאה דכתיב''^[א] **וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החפצות והעולה** והשלמים אימא קודם עבודה לא ס"ד דכתיב וירד מעשות החפצות וגו' מי כתיב לעשות מעשות כתיב ולימרה אחר העבודה לא ס"ד דכתיב זובח תודה מאי חזיית דסמכת אהאי סמוך אהאי מסתברא עבודה והודאה חדא מילתא היא ומה ראו לומר שים שלום אחר ברכת כהנים דכתיב ''ותשמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם ברכה דהקב"ה שלום שנאמר''^[א] **ה' יברך את עמו בשלום וכי מאחר** ''דמאה ועשרים זקנים ומהם כמה נביאים תקנו תפלה על הסדר שמעון הפקולי מאי הסדיר''^[א] **שכחום וחזר וסדרום** ''מכאן ואילך אסור לספר בשבחו של הקב"ה''^[א] **דא"ר אלעזר מאי דכתיב** ''מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהלתו למי נאה למלל גבורות ה' למי שיכול להשמיע כל תהלתו אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן המספר בשבחו של הקב"ה יותר מדאי נעקר מן העולם שנאמר''^[א] **היוספר**

ל' כי אדבר אם אמר איש כי יבלע דרש ר' יהודה איש כפר גבורי' ואמרי לה איש כפר גבור חיל מאי דכתיב ''לך דומיה תהלה סמא דכולה משתוקא כי''^[א] אתא רב דימי אמר אמרי במערבא מלה בסלע משתוקא בתרין^[א]: קראה על פה לא יצא וכו': מנלן אמר רבא אתיא זכירה וזכירה כתיב הכא ''והימים האלה נזכרים וכתוב התם''^[א] כתב זאת זכרון בספר מה להלן בספר אף כאן בספר וממאי דהאי זכירה קריאה היא דלמא עיון בעלמא לא סלקא דעתך (דכתיב^[א]) ''זכור יכול בלב כשהוא אומר''^[א] לא תשכח הרי שכחת הלב אמור הא מה אני מקיים זכור בפה: קראה תרגום לא יצא וכו': היכי דמי אילימא דכתיבה מקרא וקרי לה תרגום היינו על פה לא צריכא דכתיבה תרגום וקרי לה תרגום: אבל קורין אותה ללועזות בלעז וכו': והא אמרת קראה בכל לשון לא יצא רב ושמואל דאמרי תרוייהו בלעז יווני היכי דמי אילימא דכתיבה אשורית וקרי לה יוונית היינו על פה א"ר אחא א"ר אלעזר שכתובה בלעז יוונית וא"ר אחא א"ר אלעזר מגין שקראו הקב"ה לעקב אל שנאמר ''ויקרא לו אל אלהי ישראל דאי סלקא דעתך למזבח קרא ל"ה יעקב אל ויקרא לו יעקב מיבעי ליה אלא ויקרא לו לעקב אל ומי קראו אל אלהי ישראל מיתיבי קראה גיפמית עברית עילמית מדית יוונית לא יצא הא לא דמיא אלא להא גיפמית לגיפמים עברית לעברים עילמית לעיעמים יוונית ליוונים יצא אי הכי רב ושמואל אמאי מוקמי לה למתני בלעז יוונית לוקמה בכל לעז [אלא מתניתין כבריייתא] וכי איתמר דרב ושמואל בעלמא איתמר ''רב ושמואל דאמרי תרוייהו לעז יווני לכל כשר והא קתני יוונית ליוונים''^[א] אין לכולי עלמא לא אינהו דאמור כרשב"ג דתנן ''כרשב"ג אומר אף ספרים לא התירו שיכתבו אלא יוונית ולימרו הלכה כרשב"ג אי אמרי הלכה כרשב"ג הוה אמינא הני מילי שאר ספרים אבל מגילה דכתיב בה''^[א] ככתבם אימא לא קמ"ל: והלועז ששמע אשורית יצא וכו': והא לא ידע מאי קאמרי מידי דהוה אנשים ועמי הארץ מתקיף לה רבינא אמו אנן האחשתרנים בני הרמכים מי ידעינן^[א] אלא מצות קריאה ופרסומי ניסא הכא נמי מצות קריאה ופרסומי **ניסא: קראה סירוגין יצא וכו':** לא הוו ידעי רבנן ''מאי סירוגין שמעוה לאמתא דבי רבי דקאמרה להו לרבנן דהוי עיילי פסקי פסקי לבי רבי עד מתי אתם נכנסין סירוגין סירוגין לא הוו ידעי רבנן מאי חלוגלות שמעוה לאמתא דבי רבי דאמרה ליה לההוא גברא דהוה קא מבדר פרפחיני עד מתי אתה מפזר חלוגלוגך לא הוו ידעי רבנן מאי''^[א] סלסלה ותרוממך שמעוה ''לאמתא דבי רבי דהוות אמרה לההוא גברא דהוה מהפך במזייה אמרה ליה''^[א] עד מתי אתה מסלסל בשערך לא הוו ידעי רבנן מאי **השלך על ה' יהבך** אמר רבה בר בר חנה זימנא חדא הוה אזילנא בהדי ההוא טייעא וקא דרינא **טונא ואמר לי שקול יהביך ושדי אגמלאי** לא הוו ידעי רבנן מאי ''וטאטאיתיה במטאטא השמר שמעוה לאמתא דבי רבי דהוות אמרה לחברתה שקולי טאטיתא וטאטי ביתא. ת"ר קראה סירוגין יצא סירוסין''^[א]

ושמואל בשכתובה בלעז יווני וקורין אותה ללועז יווני. ואותבינן עלייהו קראה גיפטית עיברית עילמית מדית יונית בכל לשון לא יצא. ופרקינן לא דמיא מתניתין אלא לסיפא גיפטית לגיפטים עברית לעברים יונית ליונים יצא אי הכי רב ושמואל לוקמה מתניתין בכל לעז. אין מתניתין כבריייתא ודרב ושמואל בעלמא אתמר ואליבא דרבן שמעון בן גמליאל דאמר אף בספרים לא התירו שיכתבו אלא יונית אמרו בלעז יונית לכל כשר דיונית לרשב"ג כאשורית לת"ק היא וקרי"ל כמתניתין וכפירושא דבריייתא. והלועז ששמע אשורית אע"ג דלא ידע מאי קאמר יצא מ"ט דהא איכא מצות קריאה ופרסומי ניסא וכגון [נשים] ועמי הארץ דלא ידעין פירוש האחשתרנים בני הרמכים ''אפילו הכי נפקין י"ח: קראה סירוגין יצא. פי' פיסקי פיסקי כגון שקורא ומפסיק ביני ביני וחוזר ומתחיל ממקום שפסק. סלסלה פירוש הפוך בה והפוך בה כלומר התעסק בתורתך תמיד. מטאטא שמכבדין בו הבית. יהבך המשאוי שלך:''^[א]

עין משפט
נר מצוה

טו א מיי פ"צ מהל' מגילה הלכה ד סמג עשין ד טוש"ע א"ח סימן תרל סעיף ט:

הגהות וציונים

א צ"ל **באת הודאה,** וכ"ה בכת"י ובדפו"י (בקצת דפוסים נשתבש "באתה יהודה" והגיהו אח"כ כלפנינו, דק"ס): **ב** בע"י **וסדרם:** [ג] בערוך [ערך מל ח] גרס מילה בסלע משתוקא **כאבן טבא** (גליון): **ד** [צ"ל דתניא] (גליון) וכ"ה בכת"י, [תורת כהנים ויש ברוקות] (רש"ש): **ה** [ה' בדרפוי" וכת"י נוסף לציונים אין: [ו] בכת"י נוסף מאי גיהו: [ז] תיבות "אמרה ליה" ליתא בכת"י וכמו בעובדות הקודמות: [ח] תיבת "ברכה" ליתא בכת"י ובקצת דפו"י, ועיין מהרש"א בח"א: **ט**] יש להוסיף **איש** (כת"י ורש"י שבע"י): **י** [יש במשנה דלעיל ז ע"א (גליון), ועיין רש"י:

רבינו חננאל

דוד שנאמר אחר ישובו בני ישראל ובקשו את ה' ואת דוד מלכם. ואחר תפלה עבודה שנא' ושמהתים בבית תפלתי עולותיהם וזבחייהם לרצון. ואחר עבודה הודאה שנאמר זובח תודה יכבדגני. אחריהן ברכת כהנים שנאמר וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכס מלמד שעשה החטאת ואח"כ ברך את העם. אחר ברכת [כהנים] שלום שנת ואני אברכס וברכת הקב"ה היא שלום שנא' ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום. מיכן ואילך אסור לספר בשבחו של הקב"ה שנאמר מי ימלל גבורות ה' וגו'. מי נאה למלל גבורות ה' למי שיכול להשמיע כל תהלתו. כל א"ר אלעזר כל המספר בשבחו של הקב"ה יותר מדי נעקר מן העולם שנאמר אם אמר איש כי יבולע. וכתב לך דומיה תהלה אלהים בציון כלומר הדומיה היא תהלתך. סמא דכולא משתוקא מלה בסלע ומשתוקא בתרתי: קראה על פה לא יצא דאתיא זכירה וזכירה כתיב הכא נזכרים ונעשים וכתוב התם כתוב זאת זכרון בספר ופרישנא זכור בפה מה שכתוב בספר: קראה תרגום אוקימנה בשכתובה תרגום וקראה תרגום לא יצא וכ"ש אם כתובה אשורית וקראה תרגום דהיינו על פה. בכל לשון לא יצא אבל קורין אותה ללועזות בלעז. ואוקמה רב

ושמואל בשכתובה בלעז יווני וקורין אותה ללועז יווני. ואותבינן עלייהו קראה גיפטית עיברית עילמית מדית יונית בכל לשון לא יצא. ופרקינן לא דמיא מתניתין אלא לסיפא גיפטית לגיפטים עברית לעברים יונית ליונים יצא אי הכי רב ושמואל לוקמה מתניתין בכל לעז. אין מתניתין כבריייתא ודרב ושמואל בעלמא אתמר ואליבא דרבן שמעון בן גמליאל דאמר אף בספרים לא התירו שיכתבו אלא יונית אמרו בלעז יונית לכל כשר דיונית לרשב"ג כאשורית לת"ק היא וקרי"ל כמתניתין וכפירושא דבריייתא. והלועז ששמע אשורית אע"ג דלא ידע מאי קאמר יצא מ"ט דהא איכא מצות קריאה ופרסומי ניסא וכגון [נשים] ועמי הארץ דלא ידעין פירוש האחשתרנים בני הרמכים ''אפילו הכי נפקין י"ח: קראה סירוגין יצא. פי' פיסקי פיסקי כגון שקורא ומפסיק ביני ביני וחוזר ומתחיל ממקום שפסק. סלסלה פירוש הפוך בה והפוך בה כלומר התעסק בתורתך תמיד. מטאטא שמכבדין בו הבית. יהבך המשאוי שלך:''^[א]

ח"ש על ר"ח **א** נראה מה ק"מ דג' אמתה היה לרצונו נגמ' דזוקא כ"ה הוא דלא ידעי הפירוש של האשחתרנים וז"ע:

^[1] ויבדקו את בני ישראל ואת דוד מלכם: זובח תודה. אחר זצמיה תן הודלה: וירד מעשות הסטלת והעולה וגו': חדא מילתא היא. אף הודלה עצודה של מקוס הוא: אסור פספר. נקציעות נצרכה[א]: למי שיכול. ואין מי שיכול לספר את כולו לפיכך אין נראה לספר מדעתו אלא את מה שתקנו חכמים: היוספר לו כי אדבר. הכי דריש ליה היסופר שצמו כולו כי ארצה לו דצרי שצח אס אמר[א] לעשות כך כי יצולע: סמא דבולא משתוקא. מצמר כל הסממנין היא השמיקה שלא להרצות דצריס
^[2] א אחר ישובו בני ישראל ובקשו את ה' אלהיהם ואת דוד מלכם וכיון שבא דוד באתה תפלה שנאמר ''והביאותים אל הר קדשי ושמהתים בבית תפלתי וכיון שבאת תפלה באת עבודה שנאמר ''עולותיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי וכיון שבאת עבודה באתה תודה[א] שנאמר ''זובח תודה יכבדגני ומה ראו לומר ברכת כהנים אחר הודאה דכתיב ''וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החפצות והעולה והשלמים אימא קודם עבודה לא ס"ד דכתיב וירד מעשות החפצות וגו' מי כתיב לעשות מעשות כתיב ולימרה אחר העבודה לא ס"ד דכתיב זובח תודה מאי חזיית דסמכת אהאי סמוך אהאי מסתברא עבודה והודאה חדא מילתא היא ומה ראו לומר שים שלום אחר ברכת כהנים דכתיב ''ותשמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם ברכה דהקב"ה שלום שנאמר ''ה' יברך את עמו בשלום וכי מאחר ''דמאה ועשרים זקנים ומהם כמה נביאים תקנו תפלה על הסדר שמעון הפקולי מאי הסדיר ''שכחום וחזר וסדרום ''מכאן ואילך אסור לספר בשבחו של הקב"ה[א] דא"ר אלעזר מאי דכתיב ''מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהלתו למי נאה למלל גבורות ה' למי שיכול להשמיע כל תהלתו אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן המספר בשבחו של הקב"ה יותר מדאי נעקר מן העולם שנאמר ''היוספר
^[3] ל' כי אדבר אם אמר איש כי יבלע דרש ר' יהודה איש כפר גבורי' ואמרי לה איש כפר גבור חיל מאי דכתיב ''לך דומיה תהלה סמא דכולה משתוקא כי[א] אתא רב דימי אמר אמרי במערבא מלה בסלע משתוקא בתרין[א]: קראה על פה לא יצא וכו': מנלן אמר רבא אתיא זכירה וזכירה כתיב הכא ''והימים האלה נזכרים וכתוב התם[א] כתב זאת זכרון בספר מה להלן בספר אף כאן בספר וממאי דהאי זכירה קריאה היא דלמא עיון בעלמא לא סלקא דעתך (דכתיב[א]) ''זכור יכול בלב כשהוא אומר[א] לא תשכח הרי שכחת הלב אמור הא מה אני מקיים זכור בפה: קראה תרגום לא יצא וכו': היכי דמי אילימא דכתיבה מקרא וקרי לה תרגום היינו על פה לא צריכא דכתיבה תרגום וקרי לה תרגום: אבל קורין אותה ללועזות בלעז וכו': והא אמרת קראה בכל לשון לא יצא רב ושמואל דאמרי תרוייהו בלעז יווני היכי דמי אילימא דכתיבה אשורית וקרי לה יוונית היינו על פה א"ר אחא א"ר אלעזר שכתובה בלעז יוונית וא"ר אחא א"ר אלעזר מגין שקראו הקב"ה לעקב אל שנאמר ''ויקרא לו אל אלהי ישראל דאי סלקא דעתך למזבח קרא ל"ה יעקב אל ויקרא לו יעקב מיבעי ליה אלא ויקרא לו לעקב אל ומי קראו אל אלהי ישראל מיתיבי קראה גיפמית עברית עילמית מדית יוונית לא יצא הא לא דמיא אלא להא גיפמית לגיפמים עברית לעברים עילמית לעיעמים יוונית ליוונים יצא אי הכי רב ושמואל אמאי מוקמי לה למתני בלעז יוונית לוקמה בכל לעז [אלא מתניתין כבריייתא] וכי איתמר דרב ושמואל בעלמא איתמר ''רב ושמואל דאמרי תרוייהו לעז יווני לכל כשר והא קתני יוונית ליוונים[א] אין לכולי עלמא לא אינהו דאמור כרשב"ג דתנן ''כרשב"ג אומר אף ספרים לא התירו שיכתבו אלא יוונית ולימרו הלכה כרשב"ג אי אמרי הלכה כרשב"ג הוה אמינא הני מילי שאר ספרים אבל מגילה דכתיב בה[א] ככתבם אימא לא קמ"ל: והלועז ששמע אשורית יצא וכו': והא לא ידע מאי קאמרי מידי דהוה אנשים ועמי הארץ מתקיף לה רבינא אמו אנן האחשתרנים בני הרמכים מי ידעינן[א] אלא מצות קריאה ופרסומי ניסא הכא נמי מצות קריאה ופרסומי ניסא: קראה סירוגין יצא וכו': לא הוו ידעי רבנן ''מאי סירוגין שמעוה לאמתא דבי רבי דקאמרה להו לרבנן דהוי עיילי פסקי פסקי לבי רבי עד מתי אתם נכנסין סירוגין סירוגין לא הוו ידעי רבנן מאי חלוגלות שמעוה לאמתא דבי רבי דאמרה ליה לההוא גברא דהוה קא מבדר פרפחיני עד מתי אתה מפזר חלוגלוגך לא הוו ידעי רבנן מאי[א] סלסלה ותרוממך שמעוה ''לאמתא דבי רבי דהוות אמרה לההוא גברא דהוה מהפך במזייה אמרה ליה[א] עד מתי אתה מסלסל בשערך לא הוו ידעי רבנן מאי[א] השלך על ה' יהבך אמר רבה בר בר חנה זימנא חדא הוה אזילנא בהדי ההוא טייעא וקא דרינא טונא ואמר לי שקול יהביך ושדי אגמלאי לא הוו ידעי רבנן מאי[א] וטאטאיתיה במטאטא השמר ואם יי צבאות: [ישעיה יד, כג]
^[4] ויבדקו את בני ישראל ואת דוד מלכם: זובח תודה. אחר זצמיה תן הודלה: וירד מעשות הסטלת והעולה וגו': חדא מילתא היא. אף הודלה עצודה של מקוס הוא: אסור פספר. נקציעות נצרכה[א]: למי שיכול. ואין מי שיכול לספר את כולו לפיכך אין נראה לספר מדעתו אלא את מה שתקנו חכמים: היוספר לו כי אדבר. הכי דריש ליה היסופר שצמו כולו כי ארצה לו דצרי שצח אס אמר[א] לעשות כך כי יצולע: סמא דבולא משתוקא. מצמר כל הסממנין היא השמיקה שלא להרצות דצריס
^[5] א אחר ישובו בני ישראל ובקשו את ה' אלהיהם ואת דוד מלכם וכיון שבא דוד באתה תפלה שנאמר ''והביאותים אל הר קדשי ושמהתים בבית תפלתי וכיון שבאת תפלה באת עבודה שנאמר ''עולותיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי וכיון שבאת עבודה באתה תודה[א] שנאמר ''זובח תודה יכבדגני ומה ראו לומר ברכת כהנים אחר הודאה דכתיב ''וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החפצות והעולה והשלמים אימא קודם עבודה לא ס"ד דכתיב וירד מעשות החפצות וגו' מי כתיב לעשות מעשות כתיב ולימרה אחר העבודה לא ס"ד דכתיב זובח תודה מאי חזיית דסמכת אהאי סמוך אהאי מסתברא עבודה והודאה חדא מילתא היא ומה ראו לומר שים שלום אחר ברכת כהנים דכתיב ''ותשמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם ברכה דהקב"ה שלום שנאמר ''ה' יברך את עמו בשלום וכי מאחר ''דמאה ועשרים זקנים ומהם כמה נביאים תקנו תפלה על הסדר שמעון הפקולי מאי הסדיר ''שכחום וחזר וסדרום ''מכאן ואילך אסור לספר בשבחו של הקב"ה[א] דא"ר אלעזר מאי דכתיב ''מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהלתו למי נאה למלל גבורות ה' למי שיכול להשמיע כל תהלתו אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן המספר בשבחו של הקב"ה יותר מדאי נעקר מן העולם שנאמר ''היוספר
^[6] ל' כי אדבר אם אמר איש כי יבלע דרש ר' יהודה איש כפר גבורי' ואמרי לה איש כפר גבור חיל מאי דכתיב ''לך דומיה תהלה סמא דכולה משתוקא כי[א] אתא רב דימי אמר אמרי במערבא מלה בסלע משתוקא בתרין[א]: קראה על פה לא יצא וכו': מנלן אמר רבא אתיא זכירה וזכירה כתיב הכא ''והימים האלה נזכרים וכתוב התם[א] כתב זאת זכרון בספר מה להלן בספר אף כאן בספר וממאי דהאי זכירה קריאה היא דלמא עיון בעלמא לא סלקא דעתך (דכתיב[א]) ''זכור יכול בלב כשהוא אומר[א] לא תשכח הרי שכחת הלב אמור הא מה אני מקיים זכור בפה: קראה תרגום לא יצא וכו': היכי דמי אילימא דכתיבה מקרא וקרי לה תרגום היינו על פה לא צריכא דכתיבה תרגום וקרי לה תרגום: אבל קורין אותה ללועזות בלעז וכו': והא אמרת קראה בכל לשון לא יצא רב ושמואל דאמרי תרוייהו בלעז יווני היכי דמי אילימא דכתיבה אשורית וקרי לה יוונית היינו על פה א"ר אחא א"ר אלעזר שכתובה בלעז יוונית וא"ר אחא א"ר אלעזר מגין שקראו הקב"ה לעקב אל שנאמר ''ויקרא לו אל אלהי ישראל דאי סלקא דעתך למזבח קרא ל"ה יעקב אל ויקרא לו יעקב מיבעי ליה אלא ויקרא לו לעקב אל ומי קראו אל אלהי ישראל מיתיבי קראה גיפמית עברית עילמית מדית יוונית לא יצא הא לא דמיא אלא להא גיפמית לגיפמים עברית לעברים עילמית לעיעמים יוונית ליוונים יצא אי הכי רב ושמואל אמאי מוקמי לה למתני בלעז יוונית לוקמה בכל לעז [אלא מתניתין כבריייתא] וכי איתמר דרב ושמואל בעלמא איתמר ''רב ושמואל דאמרי תרוייהו לעז יווני לכל כשר והא קתני יוונית ליוונים[א] אין לכולי עלמא לא אינהו דאמור כרשב"ג דתנן ''כרשב"ג אומר אף ספרים לא התירו שיכתבו אלא יוונית ולימרו הלכה כרשב"ג אי אמרי הלכה כרשב"ג הוה אמינא הני מילי שאר ספרים אבל מגילה דכתיב בה[א] ככתבם אימא לא קמ"ל: והלועז ששמע אשורית יצא וכו': והא לא ידע מאי קאמרי מידי דהוה אנשים ועמי הארץ מתקיף לה רבינא אמו אנן האחשתרנים בני הרמכים מי ידעינן[א] אלא מצות קריאה ופרסומי ניסא הכא נמי מצות קריאה ופרסומי ניסא: קראה סירוגין יצא וכו': לא הוו ידעי רבנן ''מאי סירוגין שמעוה לאמתא דבי רבי דקאמרה להו לרבנן דהוי עיילי פסקי פסקי לבי רבי עד מתי אתם נכנסין סירוגין סירוגין לא הוו ידעי רבנן מאי חלוגלות שמעוה לאמתא דבי רבי דאמרה ליה לההוא גברא דהוה קא מבדר פרפחיני עד מתי אתה מפזר חלוגלוגך לא הוו ידעי רבנן מאי[א] סלסלה ותרוממך שמעוה ''לאמתא דבי רבי דהוות אמרה לההוא גברא דהוה מהפך במזייה אמרה ליה[א] עד מתי אתה מסלסל בשערך לא הוו ידעי רבנן מאי[א] השלך על ה' יהבך אמר רבה בר בר חנה זימנא חדא הוה אזילנא בהדי ההוא טייעא וקא דרינא טונא ואמר לי שקול יהביך ושדי אגמלאי לא הוו ידעי רבנן מאי[א] וטאטאיתיה במטאטא השמר ואם יי צבאות: [ישעיה יד, כג]

